

Uçurumun Kenarındaki Bir Derviş Şair Ömer Lütfi Mete

– M.Nihat Malkoç · 18 Kasım 2023

M. NİHAT MALKOÇ

"Uçurumun kenarındayım Hızır,
Bir dilber kalesinin burcunda,
Vazgeçilmez belâya nazır.
Topuklarım boşluğun avucunda,
Derin yar adımı çağırır,
Kaldım parmaklarımın ucunda."
(Ömer Lütfi METE)

Gün çektik ışığını şairin gözbebeklerinden.

Hayat iki heceyle kaim, hem iki heceyle kayıp bir acayip rengârenk döngü... Bir varsın bir yoksun. Tıpkı masalların tekerleme kısmı gibi. Oysa hayat bir masal değil. Bir öykü mü, bir roman mı, bir destan mı, yoksa bir efsane mi? Kim bilir? Bunu ancak yaşayan belirler.

Kalem sustu, hokkada tükendi mürekkep. Bulutlar ağladı kalemin yasına. Perdeler indi bir hayatın aydınlık penceresine. Gün çektik ışığını şairin gözbebeklerinden. Kanadı kırıldı barışa, sevgiye, hoşgörüyeye uçan keleşin. Zaman dondu bir yürek için. Sonsuzluğa uçtu kozasından ayrılan keleş. İltica etti ruh sonsuzluğun şafağına. Çınar büktü boynunu, kökler kurudu çöl sıcağında. Dallar, dökülen son yaprağın matemini tutuyor güz bahçesinde şimdi.

Can; veda busesini kondurunca yorgun tene, viranlaştı yine muhabbet bağlarımız. Gönlün sohbet halkasından koptu bir tespih tanesi daha. Başaklar boynunu büktü güneşe karşı. Ayrılık, hüznün katarlarının yolunu açtı sonsuzluk kervanında. Bir rüyadan arda kalan ömrün can kırıkları dağıldı gönül mahzenine. Hayatın şifreleri çözüldü ölüm meleğinin esrarlı parmaklarıyla. Dürüldü bir hayatın kadim defteri. Yine yalnızlaştık bize yabancı suretlerin kalabalığında. Bir ışık söndü; çıralların alevi pervanelerin mezarı oldu.

Uçurumun kenarındaki şairin kristal kalemi paramparça oldu kayalıklarda. "Kırıldı yine zevrâk-ı derûnum kenare düştü". Yarım kaldı boğazlarda düğümlenen şiirler. Şarkıların melodisi kesildi biteviye. Yalancı bahar gösterdi acı yüzünü. Dağıldı hayat zincirinin çelikten halkaları. Son durakta sımsıcak nefesini hayatın ensesine değırdirdi bir beyaz ölüm.

Şairin deyimiyle "Bir tel kopar ahenk ebediyen kesilir." İşte o tel koptu sonsuza dek. Vuslat kapıları kapandı mahşere kadar. Söz burcunda söndü şimal yıldızı. Şair "gÜL"ün ünlüsünü emanet alıp adının baş harfleriyle yazdı son şiirini: ÖLÜM... Hayatın tek gerçeği...

Kimin ömür sermayesi ne kadardır, hangimiz bilebiliriz ki!... Onun için 'kul hesap yaptıkça melekler güler' derler. Çünkü bizim hesabımız Hakk'ın hesabını perdeleyemez. Ruhların hasat vaktini yüce Yaradan

tain eder ancak... Herkesin bir hesabı olsa da Hakk'ın hesabıdır mühim olan. Bizler Onun gösterdiğinin ötesini göremeyiz hiçbir zaman.

Kalemini kirletmedi nefes aldıkça. Kiralık düşüncelere itibar etmedi hiç...

Hiç beklenmedik bir zamanda imtihana duçar oldu şair... Zamansız ve amansız... Oysa külliyatına yenilerini eklemeyi tek düşüncesi. Beğenilen yapımlardan "Deli Yürek" dizisinin senaryosu onun kaleminden dökülmüştü satırlara. Yeni bir çığırın ilk işaretleriydi beyaz sayfalara döktükleri. Ahlâkı ve mahremi zedelemeyen de konuşabilirdi kalem. O konuştu da işte. Kalemini kirletmedi nefes aldıkça. Kiralık düşüncelere itibar etmedi hiç....

Şair; defterinin son sayfasına yazdı en büyük şiirini. Yazdı ve çekip gitti. Kitaplarını, şiirlerini şahit bıraktı yaşadığına dair... Göçtü şair hayatın merkezinden sonsuzluğun merkezine... "Ömer Lütfi Mete merhumun ruhu için..." diye başladı nur yüzlü imam cenaze namazına. Dualar âminlere karıştı. Saf tuttu kalabalık, kenetlendi bir dostun vedasında. Ölüm gündemi belirledi bir kez daha. Fakat bu ne ilk ne de son düşen közdü yüreklerin yamacına.

Ölümün çağrısına kulak verdi söz burcunun sahibi... Şairdi, yazardı, senaristti, entelektüeldi musallada dua bekleyen yiğit... Fakat söz sükût eylemişti şairin dudaklarında. İman ve amel konuşmaya başlayacaktı sözün bittiği yerde. Uhrevi senaryolar karşısında dünyevî senaryoların lâl kesilecekti dili... Kalemin susuşundan mana çıkaracaktı âlem...

Şair yazıp bitirmişti bu dünyaya ait senaryolarını. Hayat da bir senaryo değil miydi hattı zatında... Yeni senaryolar için zaman tükenmişti. Söz tükenmese de söz hakkı tükenmişti dünya denen bu son istasyonda. Yazılacak onca şiir ve kitap varken ruh çağrılmıştı kopup geldiği diyarlara. Ertelenecek bir şey değildi bu davet... Gidilmeliydi o en sevgiliye. Tarihler 18 Kasım 2009'u gösterirken davete icabet etti şair... "Bir tel kopar ahenk ebediyen kesilir" demişti ya şair... İşte öyle oldu bu kez de... Dünya gurbetinden o çok sevdiği Rabbine iltica etti şair. Her ölüm erken olsa da onun ölümü hakikatin erken oldu.

Karadeniz coğrafyasının harbiliği, hasbiliği ve hırçınlığı onun hücrelerine sinmişti.

Karadeniz'in hırçın çocuğuydu gazeteci-yazar-senarist Ömer Lütfi Mete... Rizeliydi kendisi. Karadeniz coğrafyasının harbiliği, hasbiliği ve hırçınlığı onun hücrelerine sinmişti. Müslüman-Türk inancının ve örfünün ilk nüvelerini çocukluk yıllarında almıştı. Kur'an Kursu eğitiminden geçtikten sonra liseyi memleketi Rize'de bitirmiş, ardından okumak için İstanbul'a yelken açmıştı. Orada İktisat Fakültesi'nde başlayan yükseköğrenimi Eğitim Enstitüsü'nde son bulmuştu. Kısa bir süre memleketi Rize'de edebiyat öğretmenliği yapmıştı. Ö. Lütfi Mete, Türk basınında ve son dönem edebiyatımızda üslûp sahibi bir yazardı. Babiâli'de Sabah, Bizim Anadolu, Tercüman, Türkiye, Yeni Haber, Ortadoğu, Yeni Şafak, Ayyıldız, Yeni Binyıl, Sabah gazetelerinde editör, yönetici ve yazar kimliğiyle basınıma hizmet etmişti. Kalemini Türklük, Müslümanlık ve insanlık davasına adanmıştı.

Tutarlı ve onurlu bir kalem olan Ömer Lütfi Mete pek çok eser vermiştir kültür dünyamıza. Gülce (şiir), Çılgının Ardı Çılgılık, Yerden Göğe Kadar, Asker ile Cemre, Çizme (roman), Derin Millet Manifestosu (Köşe Yazılarından Seçmeler), Hacıyağı ile Parfüm Arasında (Deneme), Balonya Tüneli, İtfaiye Yanıyor

(Kara Mizah) bu eserlerden bazılarıdır. Bunların yanında izleyici tarafından beğenilen “Çizme, Gülün Bittiği Yer, Bizim Yunus, T.H.E İMAM” gibi sinema filmlerinin senaryosu da onun kaleminden çıkmıştı. Herkesi ekranlara çeken Deliyürek dizisinin senaryosunu Ömer Lütfi Mete'nin yazdığını bilmeyenler az değildi. Ya "Kurtlar Vadisi" adlı diziye ve sinema versiyonlarına olan katkıları... Bunları pek az insan bilir. “Bizim Ev, Evlere Şenlik, Ortaklar, Avcı, Hayat Bağları, AGA, Çanakkale Destanı (Belgesel Drama) onun kaleminden çıkan diğer kıymetli dizi senaryolarıdır. “Köstekli Saat, Ayrı Dünyalar, Veysel Karanî, Ahmet Bedevi” TV filmleri de onun maharetli kaleminin değerli ürünleridir. Ya gazetelerde kaleme aldığı birbirinden kıymetli köşe yazıları...

O, hep meleklerin yanında Hakk'a ve hakikate omuz verdi.

Bizler Ömer Lütfi Mete'nin yazılarıyla büyüdük. Onun asil ve dik duruşu bizlere örnek teşkil etti. Şeytanın mesaisini artırdığı bu zamanda O, hep meleklerin yanında Hakk'a ve hakikate omuz verdi. Yazılarında gerçeklerin nabzını tuttu. Hayata İslâm'ın gözlüğüyle baktı. Dünyayı idrak etmede kullandığı ölçüler hep Kur'anî ve imanîydi.

Ömer Lütfi Mete sermayenin yanında değil, gerçeklerin aydınlığında bulunmayı onur saydı kendine. Sermayenin düdüğünün öttüğü gazetelerde yazarken bile yağdanlık olmadı hiç... Doğru bildiği yoldan asla ayrılmadı. Geçen zaman onun düşüncelerini solduramadı. Liberalizmi özgür düşüncenin en büyük düşmanı saydı. Milliyetçi-muhafazakâr düşüncenin sözcülüğünü yapan Mete, İslamî ve insanî hassasiyetleri gelişmiş bir insandı.

Hayata ve onun içindekilere bir bütün olarak bakan merhum şair ve yazar Ömer Lütfi Mete'nin futbola da yakın bir ilgisi vardı. Yaptığı futbol yorumları yerinde ve tutarlıydı. Yorumlarında taraftarlık yönünü bir kenara bırakarak ciddi analizler yaparak futbola ayrı bir pencereden bakardı. Fakat bu işi iyi becerse de ben bir edebiyatçıya futbolla bu kadar içli dışlı olmayı yakıştıramam. Buna değerli hikâyeci Mustafa Kutlu'yu da dâhil ediyorum.

Son yıllarda Ömer Lütfi Mete'nin siyasetin içine daha çok girdiğini, bu alanda kalem oynattığını, hatta kitap çapında eserler kaleme aldığını görüyoruz. Onun araştırmacı-yazarlık sahasında çok başarılı çalışmalarını görsek de ona edebî eserler yazmak daha çok yakışıyordu.

Aşk adamıydı Ömer Lütfi Mete... İnanıklarına aşkla bağlıydı o...

Ötelere göçen şair bir yanını dünyada bırakmıştı. Duygu harmanları olan şiirlerini sevdiklerine hibe etmişti. Şiirlerinde bırakmıştı sesinin ahengini... Kısa ömründe uzun muhabbetler dermişti gönül bağından. Gayesi ve sermayesi sözden ibaretti zira. Katlar, yatlar, mücevherler bırakmadı geride kalanlara. Söze mührünü basıp gitti son sözünü söyleyerek...

Bir sonbahar vakti döküldü söz ağacının sararmaya yüz tutmuş yaprakları. Kar beyaz kasımpatılar kondu bir şairin son istirahatgâhının tümseğine. Ruh sükûna erdi hayatın keşmekeşinde. Şair mahşerde sevgiliye sunmak için iri güllerini de aldı yanına.

Aşk adamıydı Ömer Lütfi Mete... İnanıklarına aşkla bağlıydı o... Onun aşkı Hakk'a, hakikate, can taşıyan bütün cismeydi. Hayatı anlama gayesiydi bütün çırpınışlarının temeli. Onu anlayan, ağlayandı yeri geldiği zaman. Teslimiyetti kulu Hakk'la bütünleştiren. Hallac-ı Mansur'dan Mevlâna'ya uzanan yolun

yolcusuydu besbelli... Ürküten değil, sevdirendi o... Çelişkileri sorguluyandı. Kavramlar çıkmazında kalanlara kılavuzdu süreyya misali...

Düşleri, düşünceleri ve heyecanları vardı şairin. Bunlardı onu hayata bağlayan. Yeri geldiğinde heyecanlarını inançla, coşkularını sükûnetle dizginlemesini bilendi o. Akıl süzgecinden geçen heyecanları mantık elbisesini kuşanıyordu nihayet... 'Alperenlik' söze bürünmüştü şahsında. "Deli Yürek" veli yürekten beslenerek yarınlara sesleniyordu.

Askerde hafızlık talim edecek kadar Müslüman'dı şair Mete. Namazlarını aksatmazdı hiçbir zaman. O ki bu toprağın sesiydi. Şiirden senaryoya, hikâyeden romana meyve veren ağaç gibiydi. Herkesi memnun etmek gibi bir çabası olmasa da, herkese faydası dokunurdu. Kanaati en büyük zenginlik addederdi. Bulunduğu yerden ve bulunduğu andan daima razıydı.

İslâm'ın izzeti ve Müslüman'ın iffeti onun için öncelikli oldu.

Merhum Mete, gelenekle yenilik arasında yaşadı hep. Ne körü körüne gelenekçi ne de körü körüne yenilikçi oldu. Bu konuda da ölçü üzere yaşamayı şiar edindi kendisine. Sık sık haksızlığa uğrasa da haksızlık yapmadı kimseye. Bunu da Hak'tan bir imtihan olarak gördü.

Bilge bir insan olan Ömer Lütfi Mete zarafet sahibi bir insan olsa da yeri gelince öfkesini yansıtmayı da bilirdi. Öfkesi şahsıyla ilgili meselelere değildi; kıymet hükümlerine ters davrananlaraydı. Bu konuda hiç kimseye müsamaha etmezdi. Çünkü İslâm'ın ve onun bayraktarlığını yapan Türk(lük)'ün izzetinin yerlere serilmesi kabul edilemezdi. Bu konuda bize düşmanlık yapanlara hoşgörülü olmaya ve görmezden gelmeye hakkımız yoktu.

Derviş meşrepli bir insan olan Ömer Lütfi Mete kendini çağından mesul bir insan olarak görüyor, kendini Müslüman-Türk olarak addedenlerin de bu düşünce ve sorumlulukta olması gerektiğine inanıyordu. Açlıktan korkmadığı için ve gerekirse bir soğanla açlığını yatıştırırmayı göze aldığı için kimseden korkmuyor, kimseye de minnet duymuyordu. Bu tavrın kibirle uzaktan yakından alâkası yoktu. İslâm'ın izzeti ve Müslüman'ın iffeti onun için öncelikli oldu. Bunun içindi o asil ve dik duruşu. Zira Müslüman demek duruş sahibi olmak demektir. Müslüman elif gibi dimdik durmakla mesuldü. Onun hiçbir şeyin yarımına da tahammülü yoktu. Bir insan yarım Türk, yarım Müslüman, yarım şerefli, yarım şahsiyetli, yarım âlim, yarım milliyetçi, yarım vatansever olamazdı. Bu hususta yarım hiç hükmündeydi.

Merhum Ömer Lütfi Mete, dar ve zor zamanların adamıydı.

Geniş zamanlarda konuşmak kolaydır. Oysa merhum Ömer Lütfi Mete, dar ve zor zamanların adamıydı. Bütün kıymet hükümlerinin ayaklar altına alınarak paspas muamelesi gördüğü 28 Şubat'ın o zifri günlerinde kapkaranlık adamlara karşı İslâmî ve insanî duruşun bir parıltısıydı o. Sapla samanın birbirine karıştığı bu dar vakitlerde coşkusundan, direncinden ve imanından hiçbir şey kaybetmemişti. Meydanı boş bırakmamıştı. Bu asil ve kararlı duruşu diğer mazlumlara cesaret vermişti. Zorluklardan asla yılmamış, zorluklar sarsılmaz imanının bileği taşı olmuştur. O; yazdıklarıyla yetinmemiş, yaşadıklarıyla da mahallesine örnek olmuştur. Sözde modern zamanlardaki geleneksel duruşu onun adamlığının ihtişamlı şiarıydı.

Merhum Ömer Lütfi Mete'nin safı her zaman belliydi ve netti. O, daima milletin ve memleketinin

yanındaydı. Çıkar odaklarıyla ilişkisi yoktu. Bu çağın, ruhları ve imanı tarumar eden gerçek felâketi olan dünyevileşmenin çok uzağındaydı. O, şiir teknesinde saf Anadolu ruhunu yoğurmakla ve ona iman mayalamakla meşguldü. Zira o; töresini bilen, töresinin sınırları içinde yaşamaya gayret eden, dünle bugün arasında köprü vazifesi gören bir insandı.

Ömer Lütfi Mete'nin, "Deli Yürek" dizisindeki Kuşçu" karakteriyle özdeş bir hayat yaşadığını söylemek abartı olmasa gerek. O da tıpkı "Kuşçu" karakteri gibi, derinliği sözlerine yansıyan, suskunluğunda çığlıklar saklayan, mâziden bugüne uzanan kutlu bir derviş eliydi.

Toplumun vicdanı olmayı yeğledi Ömer Lütfi Mete.

Mert, dobra, sözünün eri; adam gibi adamdı Ömer Lütfi Mete. Özgür ve özgün yaşadı yarım asır... Hiç kimseye özenmedi. Uçurumun kenarındaki şairdi. "Bir dilber kalesinin burcunda,/Vazgeçilmez belâya nazır"dı. "Topukları(m) boşluğun avucunda"ydı. Bir gün uçurumun kenarından itileceğini bilse de, bunun korkusunu hiç mi hiç hissetmedi. Çünkü o, Hakk'a ve hakikate teslim olmuştu, ta kalü belâda sözünü vermişti bunun. Allah varsa gam yoktu onun için. Bir Allah sevse ona yeterdi. Bin düşmanın nefretine gülüp geçerd.

Entelektüel(aydın, münevver) bir insandı merhum Mete. Girdiği her ortamı aydınlatırdı sözleri. O, halk içinde daima halkla ve Hak'la, Hak için yaşadı. İnsanların gönlünü kazanmayı bütün kazançların fevkinde gördü. Hiçbir zaman fildişi kulelere çekilmedi. Kendini özne olarak da görmedi, göstermedi. Sessiz yaşasa da zulme karşı asla sessiz kalmadı. Daima sessizlerin sesi olmayı yeğledi. Bu yüzden de yaşarken kendi sesini unuttu. Namus için ve namuslular için yaşadı. Milletinin derdini dert, neşesini neşe edindi.

Adeta koşa koşa yaşadı soylu şair. Sanki hep bir acelesi vardı. Sanki bir yerlere bir şeyler yetiştiriyordu coşku ve heyecanla. 59 gibi genç sayılabilecek bir yaşta öldüğünü düşünürsek koşmakta ve koşturmakta haksız değildi merhum şair. Zira 59 yıla yüz yıllık işler sığdırmak mecburiyetindeydi. Koş(tur)masının sırrı bu olsa gerekti kor yürekli şairin.

Toplumun vicdanı olmayı yeğledi Ömer Lütfi Mete. Bu toprakların hikâyesini anlattı bize. Bu toprakların kokusu yayıldı teninden. Hakkı, hakkaniyeti ve namusu kalemine mürekkep eyledi. O, kendisini anlatan bir belgeselde denildiği gibi "Masallardaki iyi adamdı."

Cevval bir adam olan Ömer Lütfi Mete, bir Türkiye sevdalısıydı. Onun heyecanı, umudu, kederi, sevinci Türk'e ve Türkiye'ye dairdi. Onun öfkesi de zarifti. İsmiyle müsemmaydı o. Halife Ömer gibi adildi. Daha doğrusu bu yoldaydı. İyilik ve güzellikle ilgiliydi; yani Lütfi'ydı. Türk ulularından Mete'nin izini iz etmişti kendisine. Bunları bir araya getirdiğimizde Ömer Lütfi Mete çıkıyordu karşımıza. Tem bir Türk-İslâm sentezi.

Ömer Lütfi Mete, Türk-İslâm ülküsünün ete kemiğe bürünmüş, müşahhas hâliydi. Zira onun sloganlarla işi olmazdı. O, aksiyon adamıydı. Fakat aksiyonu kendi iç meseleleri için değil, Türk-İslâm ülküsü içindi. Kızının adının (Hatice) Hicaz, oğlunun adının (Ali) Buhara olması, onun Türk-İslâm ülküsünü nasıl da mükemmel meczettiğini gösteriyordu.

Slogan adamı değildi merhum Ömer Lütfi Mete...

Aklını kalbine emanet etmişti söz burcundaki şair. Zira inanmadıklarını yazmazdı güçlü kalem. Slogan adamı değildi merhum Ömer Lütfi Mete... Fikrin çilesini çeken, hayatın anlamını layık olduğu yere oturtan derviş ruhlu bir adamdı. Sinemamıza bahşettiği müstesna soluk, uzun yıllar daha varlığını hissettirecektir şüphesiz. Kire bulaşmadan, gerçekleri tersyüz etmeden de ölümsüz eserler yazılabileceğini ispatlamıştı fildişi kulelerden bakanlara...

“Allahsız Müslümanlık” peşinde koşan sergerdelere bayrak açmıştı yığıtçe. Neşter vurmuydu zihinleri bulandıran çelişiklere. Kulu Allah’la aldatanların önüne bir iri gölge gibi dikilmişti. Yalnız hakikat penceresinden bakmaktaydı hayatın puslu ufuklarına.

O, umarsızlıklara ve umursamazlıklara karşı çekti kılıcını. Sorgulamadan yargılayanlara, yargıladıktan sonra sorgulayanlara bildirdi haddini. Modern zamanda Müslümanlığın ateşten gömleğini giyenlere Hakk’la hakkıyla iletişim kurmanın yolunu öğretti. Gerektiğinde dünyayı elinin tersiyle itmenin önemini vurguladı bu yolun yolcularına.

Oyuncağı sözcüklerdi merhum Ömer Lütfi Mete’nin. Onları bir hamur misali yoğurur, farklı çeşnilerle okurun zihin sofrasına servis yapardı. Şiirin ayrı bir yeri vardı onun hayatında. Duygu ve düşüncelerini şiirin tılsımına büründürerek mısralarda bayraklaştırmıştır.

Ölüm her şair gibi Mete’yi de ilgilendirmiş. Ölümsüzlüğe giden yolcunun son istasyonu olan ölüm, onu da etkilemiş derinden. Dizelerinde ölümün masmavi sularına açmış yelkenini. Fakat o, bu yolculuktan ürkmemiş, mümin tevekkülüyle teslim olmuş onu bu yolculuğa çıkaracak melekü’l-mevt’e... Sadece gülümsemiş yolculuğa çıkacağı kılavuzuna.

Aslında yazdıkları, yazacaklarının ancak bir önsözü kadardı.

Yerli ve milli bir aydın olan, dinî ve milli değerlerin bayraktarlığını kendisine vazife edinmiş olan Ömer Lütfi Mete uzun zaman hastalıkla boğuştu. Hasta yatağından kalkıp tekrar kaleme ve kâğıda sarılacağını umut ediyordu. Çünkü onun için yazmak adeta bir tutku ve aşktı. Yazacağı çok meseleler daha vardı. Aslında yazdıkları, yazacaklarının ancak bir önsözü kadardı. İçinde biriktirdiği nice söz abideleri ve iki kapak arasına alınmayı bekleyen söz incileri vardı. Onun için, hastalık döneminde en çok özlediği şey yazmaktı. Fakat bir daha kaleme ve kâğıda dönemedi. O, son nefesini büyük bir vakarla ve teslimiyetle verirken en büyük şiirini yazdı aslında. Asil ruh yücelere kanatlandı. Hoş bir seda kaldı geride.

Karadeniz gibi hırçın bir delikanlıydı Ömer Lütfi Mete.

Karadeniz gibi hırçın bir delikanlıydı o... Fakat hırçınlığı vatan sevgisiyle bilenmişti onun... Yüreği Yunus’un sevgisiyle, Mevlâna’nın hoşgörüsüyle donanmıştı.

Sözünü özüne kazıyordu şair... Tek silahıydı kelimeler... “Çıkma önüme koca dağ yıkıl git/Budur benim tufan olup yağdığım vakit/Hangi güç vurabilir bana kilit” diyecek kadar da mangal yürekli bir insandı o... Fakat onun söz silahı kurşun değil, gül atardı hedefine.

“Yiğidi gül ağlatır, gam öldürür.” diyen şair, bir gül sevdalıydı. Dualara tutunmuştu kalbi tekleyen şair... Dualarla selamet bulmuştu çırpınan yüreği. Ama nereye kadar!...

Yine bir gün kalbi tekledi ruhunu sözlerle besleyen kalem erbabının... Uzun süre yoğun bakımda ölüm kalım mücadelesi verdi kelimelere ruh üfleyen şair... Dost eller şifa bulması için kalktı semaya. Kader

vardı alınımıza kazınan... Dualar ecele perde olamazdı besbelli... Nekahet sandıkları son çırpınışlarıydı zaman perdesinde gül yüzlü şairin...

Hayalleri vardı, bitmemiş onca işi vardı herkes gibi... Kitaplara, canından çok sevdiği kitaplara geri dönecekti sağlığına kavuşunca. Ama olmadı, çünkü boşaldı ömrün aküsü...

Şair; defterinin son sayfasına yazdı en büyük şiirini. Yazdı ve çekip gitti. Kitaplarını, şiirlerini şahit bıraktı yaşadığına dair... Dostları ebedî dostluklarının canlı tanığı...

O şimdi Kurtlar Vadisi'nden Ruhlar Vadisine yol almış bir ahir zaman yolcusu... "Yiğidin burcu ölüm" diyen söz üstadı şiirin devamında "Feleğe dayandım gülüm/Öldüm de uyandım gülüm/Öldüm de uyandım" diye de devam ettiriyordu Kurtlar Vadisi'nin "Bu şehir girdap gülüm" adlı türküsünde... Sanki bugünlere göndermelerde bulunuyordu şiir lisanıyla...

"Civan hazır/Divan hazır/Ferman hazır/Kurban hazır " dediler, o da o sese uyup gitti.

Yıl 2023... 2009'dan bu yana aradan tam 14 sene geçmiş. Gönül dostları için 14 hazan, 14 kış... Çengelköy Mezarlığı misafirine açmış kollarını. Toprak gül kokuyor kabristanda. Allah rahmet eylesin toprağa bağrını açmış yiğit ölüye. Ruhun şâd olsun büyük şair!...